

Román

VŠECHNY GESTY VEDOU DOMŮ

Může slib mlčení ohrozit pravou lásku?

MELISSA WIESNER

přeložila Blažena Kukulišová

VŠECHNY CESTY VEDOU DOMŮ

Copyright © Melissa Wiesner, 2023

First published in Great Britain in 2023 by Storyfire Ltd. trading as Bookouture

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Blažena Kukulišová, 2026

Cover © Martin Kopecký, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7007-6 (pdf)

**VŠECHNY
CESTY
VEDOU DOMŮ**

MELISSA WIESNER

přeložila Blažena Kukulišová

Sidovi.

Tuto knihu můžu věnovat jen Tobě.

Díky za inspiraci.

PROLOG

Léto, současnost

Doktorka Anna Campbellová se v předchozí dekádě a půl snažila nejezdit domů. Ale teď se hned za východem z letiště rozkládal Pittsburgh v Pensylvánii – město, z něhož se od dětství pokoušela utéct.

Aby si dodala odvahy, sevřela zlatý přívěsek, který už po dvě desítky let nosila kolem krku, a přejela palcem jemné linie vyryté do povrchu. Dávno přece není vyděšené, zoufalé dítě a tento výlet jí poskytne šanci konečně nalézt odpovědi, po nichž se pídí polovinu svého života.

Udělat definitivní čáru za minulostí.

Anna napřímila záda, sešla z eskalátoru a váhavě se vydala za ostatními unavenými cestujícími. Mířili k výdeji zavazadel nebo posuvným dveřím, za nimiž je vyzvednou přátelé a příbuzní. Ona žádná zavazadla neměla. Všechny její věci se vešly do batohu, který si nesla na zádech, a v tuhle pozdní hodinu pro ni nikdo nepřijede. Vzhledla k cedulím a hledala směrovky ke stanovišti taxíků.

Zrovna když se chystala vyjít ze dveří, někde vzadu za ní se ozval tichý hlas: „Zavolejte někdo doktora!“

Rychle se otočila a zapomněla na obavy, protože její pohled dopadl na nejkrásnějšího muže, jakého kdy viděla. Postával nedaleko a díval se na ni. Znehybněla a batoh jí sklouzl z ramene a spadl na zem.

Mužova ústa se roztáhla do úsměvu.

„Gabe!“ hlesla a vrhla se k němu. Vykročil jí vstříc, zvedl ji ze země a zatočil se s ní.

Gabriel Weatherall, její nejlepší kamarád na celém světě.

„Tys přijel! Co tady děláš?“ řekla, když ji konečně postavil zpátky na zem.

Letadlo přistálo po půlnoci, tak mu dala vědět, že se hodlá ubytovat v hotelu nedaleko letiště a trochu se prospat. Mělo ji rovnou napadnout, že se tím nebude řídit.

„Snad sis vážně nemyslela, že se po takové době zpátky do Ameriky jen tak přikradeš?“ zeptal se.

„Ne přikradu.“ Unaveně se na něj usmála. „Spíš že přijdu po špičkách.“

Gabe potřásl hlavou a vzdychl v gestu, v němž se pobavení mísilo s náznakem něčeho dalšího. Nejspíš podráždění. „Je ti jasné, že moje rodina odpočítává dny do tvého příjezdu?“

Anně se nečekaně rozbušilo srdce. Gabeova rodina, Weatheralloví. Gabeova početná, hlučná, milá, láskyplná, starostlivá rodina. Ti lidé jsou v jejím životě už od střední školy a ocitnout se v jejich náručí bylo to nejlepší, co se jí kdy stalo. Přesto někdy, jako třeba dnes, věděla, že nikdy nebude jako oni. Každý životní krok považují za důvod k oslavě – čím hlučnější a početnější, tím lépe. Jenže Anna si nepřeje nic víc než se někam schovat, dokud si neujasní, co má dál udělat.

Gabe, jako by jí uměl číst myšlenky, prohlásil: „Máš štěstí, že celá naše familie nenaběhla k výdeji zavazadel s dechovkou a ohňostrojem.“ Zvedl obočí a ze strany na ni pohlédl. „Naznačil jsem jim, že by to na tebe mohlo být moc.“

Přeháněl, ale jen trochu. Gabe ji znal lépe než kdokoli jiný. Chápal její minulost, dětství a všechny důvody, proč jí připadá těžké komunikovat s lidmi tak otevřeně, jako to dělá jeho rodina.

Ano, z velké části tomu rozuměl. Pár věcí neprozradila nikdy nikomu.

Přesto věděla, že ho její zdrženlivost občas trápí.

Když popadl její batoh, znovu na něj kradmo pohlédla. Naposledy ho viděla před čtyřmi lety. Teď mu bylo nějakých pětatřicet a kolem očí se mu už jemně rýsovaly vějířky vrásek od smíchu. Zůstal štíhlý, ale za tu dobu, co byla pryč, se přece jen trochu zaoblil. Což mu samozřejmě jen přidalo na přitažlivosti.

Otočil se a přistihl ji, jak na něj zírá.

Odněkud z dálky k ní začal doléhat jakýsi bzukot, nejdřív tichý a pak čím dál hlasitější. Anně nejdřív blesklo hlavou, že se dal do pohybu pás na výdej zavazadel, ale ne. Šlo jen o tu zvláštní roztřesenou rozechvělost, která se zmocňovala jejich končetin, kdykoli se ocitla v Gabeově blízkosti.

Podle jemného cukání v koutku jeho oka poznala, že má stejné pocity.

V tu chvíli se přenesla do onoho večera, kdy ho viděla naposledy, zkraje června před čtyřmi lety. Stáli na přední verandě domu jeho rodičů a pár dřevěných prken mezi nimi tvořilo širší propast než oceán, který právě přeletěla. Vybavila si užaslý výraz v Gabeově tváři a bolest zračící se v jeho očích, když se tehdy stáhla od všech mezí, které málem překročili.

Teď vycouvala znovu – sehnula se pro bundu a prohledávala kapsy, jako by najednou nutně musela najít svůj pas. Gabe si tiše odfrkl, už zase podrážděný.

Asi tak pomilionté od té bouřlivé jarní noci, kdy odtud odletěla, zapremítala, jak asi čas a vzdálenost formovaly Gabeovy pocity z jejich posledního setkání. Je taky rád, že přestali dřív, než mezi nimi k něčemu došlo?

A je mu to taky líto?

Nikdy se ho nezeptala.

Mluvili o všem možném. O všem kromě napětí, které mezi nimi pulzuje. Tohle téma bylo nepřípustné, nepřipadalo v úvahu. Protože pokud existuje něco, na čem jí záleží víc než na čemkoli jiném a vrhla by se třeba pod jedoucí vlak, aby to ochránila, je to její přátelství s Gabem.

Jediná věc, na kterou se v životě může spolehnout.

ČÁST PRVNÍ

KAPITOLA PRVNÍ

Podzim před patnácti lety

Anna se roztřeseně nadechla, aby zklidnila sbíječku ve své hrudi. Profesorka na pódiu chrlila seznam jmen. Všimla si, že kluk sedící vedle ní káravě pohlédl na její ošoupanou tenisku, a přitiskla ruku na stehno, aby zarazila nervózní podupávání.

Člověk, jehož jméno se profesorka chystala vyvolat, netuší, že na něm závisí Annina budoucnost. Patřila k hrstce středoškoláků, kteří splnili podmínky pro tento bezplatný univerzitní program, a ten projekt představoval její šanci na stipendium – na život, v němž se nebude pořád vracet do minulosti.

Posluchárnou se zvučně rozlehlo zašustění papíru v ruce doktorky McGovernové. Její prst klouzal po seznamu a pak se zastavil.

Anna tiskla lem obnošeného trička a čekala na jméno svého nového projektového parťáka.

„Gabriel Weatherall.“

Její pohled přeletěl přes místnost k vysokému tmavovlasému studentovi, který se hrbil na židli a lenivě v prstech otáčel propisku.

Zvedl bradu, vzal ji na vědomí a hned zase stočil pohled jinnam. O necelou vteřinu později se znovu rychle ohlédl a otevřel pusku dokořán v takřka komickém ztvárnění opožděné reakce.

Ano, bylo by to komické, kdyby se v sázce neocitl celý její život.

Donutila se přátelsky se na něj usmát.

Když zvedl obočí a pohrdavě ohrnul ret, Anna cítila, jak její naděje na stipendium mizí.

Doktorka McGovernová spárovala zbývajících studenty ze seznamu a zahájila přednášku, ale Anna z ní neslyšela jediné slovo. Opřela loket o stůl a stáhla si hnědé vlasy před obličej, jako by jí záleželo na něčem takovém, jako jsou roztřepené konečky. Přes dlouhou ofinu si prohlížela Gabeovu hustou černou kšticí, tričko studentského bratrstva a paže založené na hrudi v naprosto sebejistém gestu. Polovina holek ze třídy by třeba vraždila, jen aby mohla v příštích dvou semestrech s Gabem spolupracovat, ale... Ach bože, kéž by dostala skoro kohokoli jiného.

Na stejné hodině s ním byla podruhé, ačkoli ne že by si jí vzadu v učebně někdy všiml. Ale ona věděla, kdo to je. Považovala Gabea za ukázkový příklad kluka, který to má snadné. Pohyboval se a mluvil příliš sebejistě na to, aby někdy zažil útrapy. Byl přesně ten typ, jemuž rodiče od narození vykládají, že je chytrý a výjimečný. Projevovalo se to ve všem, co dělal, počínaje tím, jak s profesory hned pohotově diskutoval různé teorie, a konče tím, jak se kolem něj rojily dívky z elitního sesterstva a on jim věnoval jen tolik pozornosti, aby se vracely – ale ne tak moc, aby to omezilo jeho možnosti.

No dobrá, Gabe skutečně byl chytrý, a když při výuce na něco poukázal, nejednou s ním mlčky souhlasila. Ale taky byl až moc pohledný, příliš arogantní a příliš nespoutaný. Anna potřebovala parťáka, který na sebe neupozorňuje, někam se zašije a usilovně pracuje. Nebo, ještě lépe, se úplně stáhne do

pozadí a plně se podřídí jí. Jenže Gabe Weatherall nic takového rozhodně neudělá.

Po hodině zamířil ke dveřím obklopený skupinkou, s níž vždycky sedával, a na Annu se ani nenamáhal podívat. Beze spěchu si pečlivě ukládala knihy do batohu. Doufala, že se Gabe zabere do hovoru a nevzpomene si, že by na ni měl počkat. Možná se jí podaří nenápadně se vytrazit a ohledně projektu ho kontaktovat později. Pokud si nejdříve udělá rešerši, může si v klidu promyslet, co bude říkat, až dojde na osobní setkání.

Když ale vyšla z místnosti, Gabe se opíral o zeď, sám, a díval se ke dveřím. Jejich pohledy se setkaly a Anně se zhoupł žaludek. Jeho oči měly světlounce modrý odstín se stříbrným nádechem. U lidí s tak tmavými vlasy jsou takové oči spíš výjimkou, ale on je měl. Hleděly na ni jako bouřkové mraky, skrze které vykukuje sluníčko. Jak to, že si toho dosud nevšimla?

V duchu si dala pár facek. *Bouřkové mraky? Tak a dost.*

Ledabyly mávl zvednutou dlaní a Anna zvolnila krok.

„Ahoj.“ Zastavila se před ním a přiměla se stočit koutky rtů vzhůru. „Vypadá to, že na tomhle projektu budeme dělat spolu.“

Gabe se neobtěžoval oplatit jí úsměv. Místo toho ji sjel pohledem odshora až dolů. „Kolik ti je?“

Tiskla k hrudi sešit, aby skryla příliš velké tričko s logem železářství. Nechal ho u nich jeden mámin přítel poté, co ho máma vykoplá. Byl to instalatér a Annu mrzelo, že se rozešli. Patřil k těm nemnoha, co se chovali hezky, a hlavně radiátor tehdy fungoval i bez toho, aby se do něj třískalo plechovkou hrášku. Triko jí bylo velké, ale to se jí právě líbilo. Může se v něm snáz schovat.

Ale proč si nevzpomněla, že se dnes přidělují projektoví parťáci, a nevyvinula trochu víc úsilí? Uvědomila si, že v tom obrovském tričku plave, zvlášť když celkem jistě věděla, že v poslední době už zase zhubla. Taký nijak nepomáhalo, že měřila

sto sedmdesát pět centimetrů. Výška většinou ještě zvýrazňovala její nemotornost. Jeden spolužák na střední jí řekl, že mu těmi kostnatými koleny a velkýma hnědýma očima připomíná kolouška Bambiho. Myslel si, že jí skládá kompliment.

Asi bude nejlepší chovat se sebejistě. Naštěstí se to poslední dobou naučila docela dobře hrát. Odkáslala si. „Ráda tě poznávám. Já jsem Anna Campbellová.“

Gabe zamrkal. „Jsi v prváku?“

„A... ty se jmenuješ jak?“ Anna napřímila záda a vytáhla se do výšky. Když při práci v obchodě s potravinami jednala s našťvaným zákazníkem, tohle vždycky zabralo. *Ale do háje.* Gabe byl ještě o patnáct čísel vyšší a nevypadal ani trochu zastrašeně. Spíš se tvářil pobaveně.

„Gabriel Weatherall. Přátelé mi říkají Gabe.“

„Tak jo, Gabrieli. V příštích dvou semestrech budeme evidentně spolupracovat, tak bychom si asi měli vyměnit mailové adresy a naplánovat, kdy se sejdeme.“

Gabe váhal tak dlouho, že znejistěla. Přemýšlí, jak by se z toho mohl vyvléknout? Nakonec jí vyškulil z ruky sešit a našel prázdnou stránku. Načmáral svoje jméno, mailovou adresu a telefonní číslo a zamumlal: „Ideálně mi napiš na mobil.“

Vrátil jí sešit a Anna pomalu napsala svoje telefonní číslo a mailovou adresu. Natáhl ruku, aby si papír vzal, ale otálela.

Nemůže mu psát na mobil. Žádný nemá. Může používat jen mizernou bezdrátovou pevnou linku, která u nich byla, už když se tam nastěhovaly. Zkroutila v teniskách prsty a zapomněla, že se má chovat sebejistě. „No, víš... mně by víc vyhovovaly maily, kdyby ti to nevadilo...“ Počítač taky nemá. Ani Wi-Fi. Ale v podstatě bydlí v knihovně a může využívat počítačovou pracovnu.

Vzal si od ní papír s údaji a prohlížel si ho, jako by obsahoval nějaké vodítko k tomu, kdo ta holka je. „Jasně, to je fuk. Tak kdy se můžeme sejít?“

Semkla rty. Tohle se mu nebude líbit. „No, přes týden to nepůjde. Do kampusu chodím na výuku jen v úterý.“

Gabe si prohrábl vlasy a nechal je trčet do stran. Aspoň nepatřil k těm klukům, co si plácají na vlasy hromadu gelu. „Fajn. Mám auto,“ řekl. „Kde bydlíš? Můžeme se sejít někde tam poblíž, nebo pracovat u vás.“

Zatajila dech při představě, že tenhle pohledný, sebejistý a zjevně bohatý univerzitní student přijde pracovat na projektu k ní. Bude si myslet... Tváře jí úplně hořely. Ani si nechce představovat, co by si pomyslel. A vlastně na tom nezáleží, protože se to nikdy nestane. Jenže v příštích dvou semestrech spolu prostě budou trávit spoustu času. Takže mu o sobě aspoň něco málo říct musí, jakkoli ji to štve. „Poslyš, v týdnu se sejít vážně nemůžu. Mám celý den výuku a po škole pracuju.“

Sledovala, jak se Gabe tváří čím dál zmateněji. „Celý den máš výuku? V jaké škole?“

„Chodím na střední.“

„Jsi středoškolačka?“ Škubl hlavou, jako kdyby se po něm ohnala. „Co děláš v kurzu globální ekonomiky? Ten si obvykle vyberou studenti vyšších ročníků.“ Gabe se zasmál, ale ve tváři měl zasmušilý výraz. „Vyšších *univerzitních* ročníků.“

„Jsem v bezplatném programu pro slibné studenty středních škol.“ Anna se nezmínila o tom, že jde o program zčásti určený pro studenty z „nízkopříjmových“ nebo „ohrožených“ rodin. Slovo „ohrožená“ nenáviděla. Nepotřebovala připomínku všech rizik, které se podílejí na její současné situaci. „Je to hodně ambiciózní program. Chodím sem na hodiny už od druháku. Až vyjdu střední, můžu ty kredity využít na bakaláři.“

Nemluvě o tom, že pokud se jí v projektu bude opravdu dařit, budou o ní vědět všichni profesori, až požádá o prospěchové stipendium.

To studenti jako Gabe řešit nemusí.

„Od druháku,“ zopakoval. „A teď jsi...?“

Vzdychla. „Ve třetáku. Je mi šestnáct.“ Gabe chodil do druhého ročníku na univerzitě, nejspíš mu už bylo jednadvacet, takže Anna chápala jeho údiv, že má za parťáka středoškolačku. Ale určitě ví, že by ji doktorka McGovernová do kurzu nevzala, kdyby tam nepatřila.

Odstřčil se od zdi a udělal krok jejím směrem. „Vážně? Šestnáct? Nejdůležitější projekt za celou vysokou a moje parťáčka ještě čeká, až na ni přijde puberta?“

Anně možná bylo pouhých šestnáct, ale najednou ji rozbolelo celé tělo jako nějakou stařenku. Předchozího večera v obchodě s potravinami vykládala až do deseti hodin zboží z krabic a pak ještě dělala domácí úkoly, spát šla po půlnoci. A každý večer tohoto týdne to bude stejné. Nepotřebuje tady stát a poslouchat tyhle řeči.

Dala si ruce v bok a nasupeně na něj pohlédla. Zblízka jeho oči nevypadaly tak jedinečně. Nazvat je stříbrnými bylo přehnané. Jsou prostě šedé. Kalně šedé jako splašky po mytí nádobí.

„Hele, ten projekt zvládnou. Všechny kurzy jsem absolvovala na výbornou. Tvrdě makám. Nebudu pro tebe přítěží. Takže ti pořád zbude dost času na šikanování prvků a opíjení holek ze sesterstva levným pivem, nebo co vlastně vy všichni z toho spolku Theta Chi děláte ve volném čase.“

Jen co ta slova vypustila z úst, litovala toho.

Gabe udělal krok dozadu. „Wow.“

Mohlo by to proběhnout hůř? Nepřekvapilo by ji, kdyby šel za doktorkou McGovernovou a požádal o jiného parťáka. Musela prakticky škemrat, aby se do kurzu dostala, a pokud se Gabe přidá k jiné skupině, bude v háji.

Gabe sraštil obočí. „Promiň, že tě zklamou, ale chápeš to úplně špatně.“ Anna se chystala vykoktat nějakou omluvu, ale

vtom se mu na rtech objevil úsměv. „Kluci z Theta Chi jsou až moc nóbl, aby holkám nabízeli levné pivo. Obvykle pijeme koktejly.“

Anna civěla na svoje tenisky, aby skryla úsměv.

Gabe si povzdechl. „Poslyš, dali nás dohromady, tak to spolu nějak zvládneme. Pracuješ v neděli?“

Zavrtěla hlavou.

„Tak se sejdeme knihovně. V poledne?“

Přikývla, ještě pořád trochu čekala, že si ji Gabe zkusí vyměnit.

„Pokusím se zmátořit z kocoviny a zvednout zadek z postele.“ Vykročil chodbou, a aniž by se ohlédl, křikl: „Snaž se do neděle nedostat zaracha!“

Anna se dívala, jak jeho vysoká postava mizí za rohem, a unaveně se opřela zády o zeď. Jak asi dokážou spolupracovat a přitom se vzájemně nezabít?

Soudě podle pěti předchozích minut to bude hodně dlouhý rok.

KAPITOLA DRUHÁ

V sobotu večer se Gabeovi spolubydlící přihrnuli se skupinou dívek ze sesterského spolku jejich bratrstva. Posedávali na přední verandě starého cihlového domku bratrstva, pili pivo z plastových kelímků a vstřebávali to, co možná bylo posledními paprsky letního slunce, než se přiznají podzim.

Za normálních okolností by se k nim přidal – tlachal by s Jakem a ostatními kluky a vyhrával v beer pongu –, jenže už nastoupil do posledního ročníku, a jak mu s oblibou připomínal táta, bylo na čase myslet na budoucnost. Což znamená podat zatím přihlášky na magisterské studium, aby se mohl ucházet o nejlepší místa ve výzkumu.

Gabe vyšel ze dveří s batohem přehozeným přes rameno a zamával přátelům na verandě. Když procházel přes trávník, jedna dívka ze sesterstva na něj zavolala. Otočil se a viděl, jak v sandálech na vysokých podpatcích schází s klapáním ze schodů verandy, přehazuje si světlé vlasy přes rameno a vystavuje na odív bronz, na němž nejspíš v létě horlivě pracovala u bazénu.

„Snad neodcházíš?“ Dívka si pohrávala s pohupující se náušnicí.

Stočil pohled vzhůru k jejímu obličejí a zazubil se na ni. „Promiň, zlato, moc rád bych zůstal a bavil se s vámi, ale mám něco na práci.“

Jake vzadu za ní obrátil oči v sloup a naznačil dávení. Gabe věděl celkem jistě, o co jde. Všichni kluci si z něj stříleli, protože pokud zapomněl jméno nějaké holky, říkal jí „zlato“.

Téhle to zjevně nevadilo. Zešíroka se na něj usmála. „Je sobota večer. Tu práci můžeš udělat zítra. Zůstaň tady a dej si něco k pití.“ Jemně mu pohládila předloktí.

Byl nádherný večer a představa, že tam s ní zůstane, ho velice lákala. Jenže zítra je neděle a on se má sejít s tou středoškolačkou kvůli projektu, na což se mu nechtělo ani myslet, a potom bude s rodinou.

„Promiň, měl bych jít.“ Koutkem oka si ji prohlédl. „Ale pokusím se to vyřídit rychle, abych to ještě stihl a přidal se k vám.“

Spokojeně se na něj usmála. „Bezva. Budu tady.“

Ještě jednou na ni mávl a vykročil ulicí ke kampusu.

Po příchodu do knihovny zamířil do hlavní studovny. V jednom rohu seděla skupina mladých lidí s hipsterskými brýlemi a šálami kolem krků. Diskutovali o přednostech nějakého současného bestselleru. Druhý roh obsadili tři hubení kluci, zřejmě studenti informatiky, a hloubali u laptopu nad nějakým vznikajícím programem.

Jediná další studentka seděla otočená zády k místnosti. Měla dlouhé tmavé vlasy přehozené přes rameno, probírala se hromadou knih a psala si poznámky do notesu.

Bylo krásné počasí a semestr teprve začínal. Většina studentů měla na práci něco lepšího než tvrdnout v sobotu večer v knihovně. Kdyby přihlášky na univerzitu nebyly tak důležité, Gabe by sem ani nepáchl.

Promnul si zátylek a s povzdechem vytáhl z batohu laptop. Hlásil se na doktorské studium ekonomie a uvažoval o nejlepších školách – Harvard, MIT, Chicagská univerzita, Stanford. V bakalářském programu patřil k nejlepším studentům. Kdyby

nastoupil na výborný doktorandský program a publikoval svůj výzkum s nejuznávanějšími ekonomy v oboru, měl by otevřené dveře kamkoli a ještě si mohl diktovat podmínky. Jenže nejdřív musí projít kurzem globální ekonomiky a najednou se nezdálo tak jisté, že ho zdolá.

Uvažoval o tom, že zajde za doktorkou McGovernovou a požádá o jiného parťáka, ale neměl ve zvyku fňukat a jen by se tím shodil. Takže to překousl a souhlasil, že se s tou holkou ze střední školy sejde. S *Annou*. Té nebude říkat „zlato“.

Potřebuje plán. Mohl by se ujmout vedení a zadat jí nějaké snadné úkoly – základní výzkum témat, která sám určí, formátování tabulek a grafů, a tak podobně – a vést projekt, jak bude chtít on. To by mu mohlo vyjít. S nervózní a ustrašenou středoškolačkou možná bude snazší práce než s některým z ostatních studentů ekonomie. Může Anně nadiktovat, co po ní chce, a ona určitě na všechno přistoupí.

Gabe si promnul spánky, napětí už trochu ustoupilo. Čas pustit se do práce. Najel na přihlášky a začal sepisovat koncept motivačního dopisu.

O tři hodiny později zaklapl laptop a protáhl se na židli. Počítačové maniaci byli dávno pryč, ale tmavovláska dosud sklánela hlavu nad notesem a její hromada knih se ztrojnásobila.

Za oknem procházela dvojice kluků v mikínách s kapucí a džínách směrem ke Greek Row. Nejspíš prváci, kteří jdou na uvítací večírek v bratrstvu, do něhož by se chtěli dostat. Tyhle večírky bude v následujících týdnech pořádát i jeho bratrstvo. Otevřeným oknem k němu dolehl smích, když kolem prošla skupina děvčat. Měly na sobě letní šaty nebo džíny a tílka, a netrápilo je, že teplota po půlnoci prudce klesne a cestou domů budou mrznout.

Zkontroloval na telefonu čas. U nich doma bude asi večírek v plném proudu. Možná by tam ještě zastihl tu dívku ze sesterstva.

Sbalil si batoh a vykročil ke dveřím. Zrovna když procházel kolem brunetky, dívka natáhla ruku k navršené hromadě knih a jednu z nich prudce vytáhla. Štos se zakymácel, knihy se skácely a popadaly na zem. Nejtlustší svazek přistál Gabeovi na botě.

„Ježíš!“ Chytil se za chodidlo, jímž projela prudká bolest.

„Bože, promiň!“ Dívka si vyděšeně zakryla ústa a vrhla se pod stůl, aby knihy posbírala.

„V pohodě, nic mi není,“ řekl a belhal se blíž, aby jí pomohl. Sehnul se, zahlédl její zardělou tvář a zhoupł se na patách.

A sakra. To snad nemůže být...

Dalo se čekat, že na něj hází knihy právě ona, středoškolačka Anna. Měl takový pocit, že mu v nadcházejících měsících způsobí spoustu bolesti.

„Čau, mládě.“

Anna prudce zvedla hlavu a zrudla ještě víc. „Ahoj.“ Skousla ret. „A jmenuju se Anna.“

Ušklíbl se. „Já vím.“

Odkašlala si a sehnula se, aby posbírala zbytek knih. Pomohl jí a zanedlouho na stole vystavěli dvě úhledné hromádky.

„Co tady děláš tak pozdě?“ Gabe otočil knihu, kterou držel v rukou, a podíval se na obálku. *Banker to the Poor: Micro-Lending and the Battle Against World Poverty*. Bankéř chudým: mikropůjčky a boj proti světové chudobě od Muhammada Júnuse.

„Čteš Júnuse, jo?“

Anna mu sebrala knihu z ruky. „Jo. No a?“

Věděl, že Muhammad Júnus je jedním z průkopníků moderního mikrofinancování – praxe založené na půjčování malých peněžních částek, s nimiž mohou rozjet podnikání lidé bez přístupu k běžným půjčkám. Jaké výuky se tohle týká?

Bylo tam několik dalších knih o mikrofinancování a pak zvedl jednu s názvem *The Making of Haiti*.

Počkat – Haiti? Doktorka McGovernová každé skupině přidělila nějakou zemi a v projektu se měli soustředit na průzkum a návrh strategie pro zlepšení ekonomického růstu.

V průběhu týdne přišel mail se zadáním a jejich úkol se týkal právě Haiti.

„Tohle všechno je na *naš projekt*?“

„Ano.“ Hrábla po knize, ale držel ji z jejího dosahu. „Ještě ho promýšlím.“ Napřímila se a podívala se mu do očí. „Ale... jo. Myslím, že bychom se měli zaměřit na mikrofinancování.“

„Hmm...“ zabručel a zvedl jedno obočí. „No nevím.“ Pár věcí už ho k tomu projektu napadlo a mikrofinancování na seznamu neměl.

Tentokrát se jí podařilo knihu ukořistit. „No tak, zvaž to. Neodmítej jen proto, že to nebyl tvůj nápad.“

„Není podstatné, čím je to nápad...“

„Poslyš,“ přerušila ho. „Viděla jsem spoustu projektů z minulých let a většinou se soustřeďovaly na národní hospodářský rozvoj – věci jako zavedení výroby a vytváření pracovních míst ve městech.“

Ano, o něčem takovém přesně uvažoval.

Zavrtěla hlavou, jako by mu dokázala číst myšlenky. „Jenže v zemi, jako je Haiti, žije spousta lidí na venkově. K takovým pracovním místům se nedostanou, takže to nejjednodušší nepomůže.“ Mluvila čím dál rychleji. „Proto si myslím, že bychom se měli zaměřit na mikrofinancování – umožnit ženám ve venkovských oblastech, aby si prostřednictvím malého podnikání zvýšily příjem. Jejich děti pak získají vzdělání a dosáhnou na lépe placená místa, čímž se vytvoří stabilní střední třída.“ Pohlédla mu zpříma do očí a neuhnula pohledem. „Měla jsem v úmyslu podívat se večer ještě na pár dalších knih a zítra pro tebe mít hrubý návrh. Ale chápeš, jak to myslím.“

Gabe přejel pohledem tuhle holku, která má najednou v rukou jeho akademickou kariéru, a hlavou mu blesklo slovo *myška*. Je hubená – hodně hubená – nebo tak aspoň vypadá, utopená v dalším obrovském tričku a pytlovitých džínách, nakupených kolem kotníků. Fialové šmouhy pod očima se zdají být výraznější než před pár dny a na zádech jí visí příliš dlouhé tmavé vlasy, trochu povadlé, podobně jako její hlas.

Který ovšem výrazně ožil, když se rozpovídala o projektu.

Stiskl si bolavé místo v zátylku. Její návrh dává smysl, ano. Vlastně to je hodně dobrý nápad. Dělali by něco jiného než ostatní skupiny, což by jim pomohlo zviditelnit se. A přitom by se on sám tímto směrem nevydal.

Možná není tak nervózní a ustrašená, jak si o ní myslel.

Sedl si na židli a zvedl jednu z knih. „Fajn. Řekni mi o tom svém návrhu víc.“

Anna se usmála a posadila se na židli vedle něj. „Tak jo...“ Vyložila mu, co četla, a ukázala mu několik stran poznámek. Kladl jí otázky, občas něco poznamenal a přihodil pár vlastních nápadů, které zapsala do notesu.

Seděli tam a mluvili další tři hodiny.

Když skončili, měli v Annině notesu zapsaný celý plán na projekt spolu se seznamem dalších kroků a časovým rozpisem, kdy musí být všechno hotové.

Gabe se opřel do židle a prohlížel si Annu se zdráhavým respektem. Nejenže má dobré nápady, umí i zorganizovat práci.

Dohodli se, že se sejdou i zítra, jenže to už knihovna nebude tak prázdná a nebudou moci hovořit a zabírat tolik prostoru, aniž by obtěžovali ostatní. Gabe krátce uvažoval o studovně v domě svého bratrstva, ale vzít tam Annu v neděli po velkém mejdanu nepřicházelo v úvahu. Bude tam obrovská spoušť s láhvemi od alkoholu, krabicemi od pizzy a lidmi, co vytuhli na pohovkách v obýváku. Anna si už i tak myslí, že je nezodpovědný floutek.

Ne že by mu záleželo na tom, co si o něm myslí.

„Můžeme být u našich. Rodiče bydlí nedaleko a táta má doma pracovnu. Můžeme tam v klidu mluvit a rozložit si věci, nikdo nás nebude rušit.“

Anna skousla ret. „U vašich? Nebudeme rušit *my* je?“

Gabea ani nenapadlo, že by rodičům vadilo, pokud k nim přijde na něčem pracovat s parťačkou z výuky. On i jeho sourozenci si domů odjakživa vodili spoustu kamarádů. Máma by už ani nevěděla, co dělat, kdyby tam nebyl obvyklý dav lidí, které hostí a krmí. „Ne, jasně že ne. Chodím tam beztak každou neděli.“

„Opravdu?“ Anna vykulila oči. „Proč? Máma ti pere?“

Povzdechl si. Po třech hodinách, kdy – velice přátelsky – spolupracovali na projektu, doufal, že s ním bude jednat trochu uctivěji. „Ne, peru si sám, díky za optání.“

Anně přeběhlo po rtech něco, co se podobalo úsměvu. Utahuje si z něj?

„Chodím tam na večeri.“ Gabe vstal a sbalil si batoh. „Obvykle se sejdeme všichni, i brácha a sestry. Nedělní večere je u nás něco jako rodinný rituál.“ Pokrčil rameny. „A co tví rodiče? Nevadí jim, že jsi venku až do...“ Podíval se na mobil. „Ty jo. Do jedné ráno?“

Anna zírala na knihy, které držela. „No, žiju jen s mámou. A ta mívá noční směny v pečovatelském domě, takže...“ Otočila se na podpatku a odnesla knihy do vozíku.

Gabe vytáhl obočí. On i jeho sourozenci museli na střední škole dodržovat striktně stanovenou večerku. A kde je Annin táta? Následoval ji s další hromádkou knih. „Jak se obvykle vracíš domů?“

„Autobusem. Je sobota večer, myslím, že ještě jezdí.“

Pokud její máma po nocích pracuje, asi ani neví, že je Anna tak dlouho venku. Určitě by nechtěla, aby v jednu ráno jela autobusem se všemi těmi úchyly.

„Odvezu tě.“

Prudce vzhledla. „Ne, to nemusíš. Autobus je v pohodě, vážně. Jezdím jím pořád.“

„Poslyš, Aničko. Víím, že si o mně myslíš, že jsem rozmazlený hajzlík...“

„Nic takového si nemyslím!“

„... ale nenechám tě jet v jednu v noci samotnou autobusem, jasné?“

Anna po chvíli váhání přikývla. „Tak jo. Díky.“

Vyšli ze dveří knihovny a vykročili ulicí. Od západu slunce se znatelně ochladilo a Anna složila paže přes vybledlé tričko. Gabe ze sebe shodil mikinu na zip a podal jí ji. Úkosem na něj pohlédla, pomalu natáhla ruku a vzala si ji.

„Děkuju.“

Po několika minutách chůze Gabe prolomil ticho. „No a jak jsi vlastně přemluvila McGovernovou, aby tě přijala? Víím, že jsi nejlepší, nejchytřejší a to všechno, ale většina z nás chodí tři roky do předběžných kurzů.“

„No, znáš to.“ Anna zvedla jeden koutek a usmála se. „Měla jsem s ní pletky.“

Udiveně se zasmál. Doktorka McGovernová se provdala za jednoho ze svých někdejších asistentů a proslýchalo se, že spolu začali něco mít už v dobách, kdy byl dotyčný ještě studentem. Nečekal by, že si Anna všímá klevet, natož aby o tomhle žertovala.

„Ta kostkovaná pohovka v její kanceláři je pohodlnější než vypadá,“ odušila s kamennou tváří.

Gabe potřásl hlavou, ještě pořád se pochechtával. „Už nikdy tu ženskou neuvidím stejně.“

Další asi tak minutu šli mlčky a pak Anna tiše prohlásila: „Čtu její knihu.“

Gabe se zastavil. „Teď víím, že kecáš. *Nové principy ekonomiky* nečteš, to ani náhodou.“

Kniha doktorky McGovernové byla mezi studenty ekonomie legendární. Snažili se ji číst mnozí včetně Gabea, ale nikdo, koho znal, se nedostal dál než ke druhé kapitole. Měla sedm set padesát stran, byla rozvláčná, nesourodá a plná nejasných termínů, v nichž se nikdo nevyznal. Gabeův výtisk aktuálně sloužil jako zarážka do okna jeho ložnice.

„Čtu a šla jsem se jí zeptat, jestli se o té knize nemůžeme pobavit. Seděla jsem na té pohovce v jejím kanclu *dvě a půl hodiny*. Beru to zpátky. *Není* pohodlnější, než vypadá.“

Gabe se obdivně zazubil. Udělala na něj dojem už jen tím, že tu hroznou knihu čte, ale diskutovat o ní vyžaduje mnohem větší odvalu, než jí přisuzoval.

„Nějaké požadavky jsem splnila, tak jsem se zeptala, jestli bych mohla chodit do jejího kurzu. Rovnou mi ten papír podepsala.“ Anna se zachichotala a připomněla mu mladší sestru, což bylo docela osvěžující. Působila tak vážně a zdrženlivě, že se dalo snadno zapomenout, že je ještě dítě. „Věř mi, že mít s ní pletky by bylo snazší.“

Zasmál se. „Budu na to pamatovat, až budu muset žádat o doporučení na magistra.“

Došli k jeho autu a Gabe jí otevřel dveře. Anna ho nasměrovala do své čtvrti a pak se zeptala, jaké má studijní plány. Pověděl jí o svých přihláškách a motivačním dopisu, který napsal. Anna jej toho večera podruhé překvapila. Bylo snadné si s ní povídat a měla velice chytré nápady. Většina jeho přátel v bratrstvu studovala nějaký technický obor nebo informatiku, takže s nimi opravdu nemohl probírat ekonomické teorie. A navíc ho s těmi kluky pojily jiné vztahy.

Desetiminutová jízda k Anninu bydlišti utekla rychle. Když projeli přes Bloomfield Bridge a ocitli se v pittsburské čtvrti Lawrenceville, uvědomil si Gabe, že vyrůstal jen několik kilometrů odtamtud, ale nikdy dřív neměl důvod tam jet.

Někde zaslechl, že to před třiceti lety byla pěkná čtvrť s řadovými domy z pevných cihel. Věděl však, že v dnešní době se o Lawrenceville mluví hlavně v souvislosti s drogami, zločiny a prostitucí. Když projížděli ulicí, minuli celou řadu zatlučených oken a rozpadajících se verand.

Zastavil a při čekání, až si Anna sundá jeho mikinu a popadne batoh, si prohlížel dům, v němž bydlí. Bylo to velké viktoriánské sídlo, v němž nejspíš žila nějaká bohatá rodina, ale v jisté fázi dům rozčlenili na samostatné byty, o čemž svědčila řada otřískaných poštovních schránek přitlučených k cihlové zdi. Veranda si nový nátěr zasloužila už minimálně tři desítky let a schody před vchodem vypadaly, že odlétnou, až příště pořádně zafouká.

Gabe se snažil nebýt snob. Možná je to uvnitř moc hezké.

Domluvili se, že ji zítra vyzvedne, a pak Anna vystoupila. Zůstal v autě, aby se ujistil, že se v pořádku dostane do domu. Zatímco se blížila ke dveřím, díval se, jak na schodišti přeskakuje zrádné prkno a obchází starou plechovku od instantní kávy, která podle všeho sloužila jako popelník. Zastrčila do dveří klíč, zamávala a vešla dovnitř.

Když už se chystala zavřít, stáhl okénko. „Aničko!“

Rychle zas dveře otevřela. „Ano?“

Zazubil se na ni. „Dobrá práce dneska.“

„Nápodobně.“ Jakmile se uvolnila, úsměv jí úplně rozzářil obličej.

Díval se, jak mizí uvnitř, a potom odjel a pochechtával se nad její historkou o knize McGovernové.

V polovině cesty domů tiše zaklel a praštil do volantu. Úplně zapomněl na dívku, s níž se chtěl vidět ve svém studentském domově.

KAPITOLA TŘETÍ

O pár hodin později seděla Anna v Gabeově autě znovu cestou do domu jeho rodičů.

Autem to k nim od Anny trvalo pouhých patnáct minut, ale bylo to jako cestovat na jinou planetu. Co vůbec lidi se vším tím prostorem v těch obřích sídlech dělají?

Co si asi Gabe myslel o stavu baráku, v němž žije, když ji tam v noci dovezl? Bylo ponižující si to představovat, zvlášť když tušila, že jeho rodina bydlí v jednom z těch krásných domů. Mohla trvat na tom, že pojede autobusem, ale zdálo se, že to on absolutně odmítá připustit, což ji překvapilo. Hádala by, že se jí bude chtít rychle zbavit a vrátit se k večírkům nebo do barů, kam v sobotu večer obvykle chodívá.

Založila si paže na hrudníku a přitom si vybavila nečekanou hebkost jeho mikiny a lesní vůni, která ji obklopila, když jí ten kousek oděvu podal. Mohla se v Gabeovi splést? Ještě před pár dny jej zavrhovala jako bezstarostného kluka, co si jen užívá studentského života, ale popravdě o ni projevil větší starost než kdokoli za...

Za delší dobu, než si vůbec chtěla připouštět.

V noci nijak zvlášť netrvala na cestě autobusem, protože ji zmáhalo pořád se bázlivě rozhlížet. Pro jednou si chtěla užít, že na to, aby se dostala v pořádku domů, dohlédne někdo jiný.

Gabe odbočil do tiché postranní ulice, zajel na příjezdovou cestu a zastavil u velkého košatého javoru. Zatímco si sbíral knihy, Anna si prohlížela dům.

Domovem jeho dětství byla cihlová viktoriánská budova se třemi podlažními a obrovskou verandou po obou stranách vchodu. Záhony před domem zdobila nahodilá směs květin a rostlin, jako by tam někdo naházel hrsti semínek, jen aby viděl, co se z nich vyklube. Jelikož Anna zkoušela pěstovat v popraskaných květináčích na úzkém okenním parapetu žlutnoucí povadlý břečťan, věděla, že někdo musí věnovat spoustu času a lásky, aby docílil, že zahrada vypadá tak přirozeně.

Vystoupila z vozu a vykročila po příjezdové cestě z červených cihel seskládaných do vzoru rybí kosti, která vedla k samostatné garáži vzadu. Nad garážovými vraty visel basketbalový koš a v květináči na kraji dvora ležel míč. O zeď se opíralo holčíčí kolo, z jehož řídítek pohlávaly světle žluté a bílé stuhy.

Anně chvíli trvalo, než poznala balvan, co jí ležel na hrudi.
Nostalgická touha.

Jaké by to bylo, takhle vyrůstat?

Nestávalo se často, aby se poddávala takovému pocitu. Zabývat se tím, co mají jiní lidé, jí nijak neprospěje. A ví lépe než kdo jiný, že něco může navenek vypadat hezky, ale kdo může vědět, co se ve skutečnosti děje pod povrchem?

Vyšli po schodech na verandu a zamířili ke dveřím. Staré paní sedící na malé proutěné pohovce si Anna všimla, až když se na sluníčku zablyštěly diamanty na její skvrnitě ruce.

Upřeně se dívala na přední dvůr a znovu a znovu pokyvovala šedivou hlavou.

„Ahoj, babi,“ řekl Gabe, sehnul se a políbil ji na vrásčitou tvář.

Jeho babička zamrkala a s prázdným výrazem k němu vzhledla. Ještě chvíli mrkala a pak naklonila hlavu stranou. „Jak jsi mi to řekl?“

„Babi.“ Gabe popotáhl roh příkrývky, která jí sklouzávala z klína. „Jsem tvůj vnuk Gabe.“

Žena ještě chvíli hleděla do prázdna a Anně připadalo, že je nevidí. Pak zlehka pokrčila rameny a potřásla hlavou.

„Tohle je moje kamarádka Anna.“ Gabe ukázal jejím směrem. „Bude tu se mnou pracovat na školním projektu. Anno, to je moje babička Dorothy.“

„Dobrý den, moc mě těší.“

Dorothy se na Annu podívala, pousmála se, přikývla a znovu se otočila k zahrádce. Jemně se pohupovala dopředu a dozadu, jako kdyby seděla na houpačce.

„Jdeme se pustit do práce,“ řekl Gabe. „Uvidíme se později, ano?“

Natočil hlavu ke dveřím a pobídl Annu, ať jde za ním.

„Alzheimer?“ zašeptala, když byla Dorothy z doslechu.

„Ano,“ potvrdil Gabe. „Začalo to před několika lety, ale v posledním roce se to zhoršuje. Dřív nám vnoučatům věnovala spoustu energie, chodívala na naše sportovní zápasy a školní představení, brávala k sobě všechny děti na víkendy a tak, víš?“

Anna o tomhle nevěděla nic. Neměla tušení, ale nedala to najevo.

„Teď už ani neví, kdo je kdo. Pro mámu je to dost těžké.“

„To je mi líto,“ zamumlala Anna a dívala se, jak Dorothy tahá za příkrývku. „Musí to být, skoro jako byste ji už ztratili, i když tady ještě je.“

Gabe na ni úkosem pohlédl a Anna se začervenala. Bože, měla by radši zmlknout. Není neomalené naznačovat, že jeho babička jako by už odešla, přestože sedí kousek od nich? Tak moc se snaží s lidmi *nemluvit*, že už si teď nevzpomíná, jak se to vlastně dělá.

„Jo.“ Gabeovy stříbřité oči se zastřely smutkem. „Je to přesně takhle,“ dodal s pomalým nádechem. „Jak jsi to poznala?“

Protože s mámou jsem celé roky cítila totéž.

Než by to vyhrkla nahlas, radši pokrčila rameny a zamumlala: „No, nejspíš si to umím představit.“ Ano, každopádně je na čase, aby zmlkla.

Ale při procházení verandou se přece jen zastavila a ještě jednou na Dorothy pohlédla. Když jí naposledy ujel autobus domů a uvízla v knihovně pozdě v noci, něco málo si o Alzheimerově chorobě přečetla. Ráda procházela oddělením s lékařskými knihami a snila o tom, že se někdy stane lékařkou. Měla by Gabeovi říct, co četla?

„Jdeš?“ zavolal na ni.

Zavrhlta ten nápad. Asi by neocenil, že si nějaká šestnáctiletá holka myslí, že něco ví o zdravotním stavu jeho babičky.

Otevřel dveře a vyzval Annu posunkem, ať vejde jako první.

Vkročila dovnitř a její špinavé tenisky se zabořily do přepychového koberečku, který se prostíral na naleštěné podlaže z tvrdého dřeva. Vyzula se a přejela očima prostor kolem sebe. Vlevo se nacházel obývací, jemuž se každopádně hodlala vyhnout. Už jen od dveří ji znervózňoval pohled na všechno to neposkrvněné smetanově zbarvené a světle modré plátno. Ačkoli to možná přece jen riskne, pokud tím získá příležitost prohlédnout si zářámované fotografie mladšího Gabea a patrně jeho sourozenců na krbové římsě. Nějakým trapným obdobím přece procházet musel. Jinak to prostě není fér.

Místnost vpravo s obrovským mahagonovým psacím stolem a velkým zářivým počítačem musela být pracovna jeho táty. V rohu stálo čalouněné křeslo, nad nímž se skláněla lampa na čtení, a po celé zdi se táhla police s knihami. Gabe nepřeháněl, když říkal, že je u nich spousta místa, kde můžou pracovat.

Odvedl ji chodbou k zadní části domu, kde vešli do světlé, prosluněné kuchyně s bílými skříňkami, tmavou pracovní plochou a ostrůvkem obklopeným vysokými židlemi. Velká okna

skýkala výhled do zadní zahrady a prosklené dveře vedly na terasu. V jednom rohu byl zastrčený útulný jídelní kout.

Kuchyně, velká asi jako celý byt, v němž Anna žila, byla tím nejhlřejším a nejlákavějším místem, na jakém se kdy Anna ocitla. Na ostrůvku stály čerstvé bylinky a pestrobarevná mísa ovoce, v horních skříňkách byly za blyštivými tabulkami skla vystaveny úhledné řady ručně vyrobené keramiky a v oknech se třepotaly lněné závěsy.

U sporáku v profesionální kvalitě stála blondýnka středního věku a míchala v hrnci něco, z čeho se linula lahodná vůně. Když se k ní blížili, vzhledla a zeširoka se usmála. „Gabrieli!“ Otřela si ruce o zástěru s motivem otisků dětských ručiček, rychle k němu přistoupila a objala ho.

Gabe jí objetí oplatil. „Ahoj, mami.“

Anně se znovu sevřelo srdce touhou. Co by za to dala, kdyby přišla domů a našla mámu, která na ni čeká a je šťastná, že ji vidí.

Gabe matku pustil a zlehka přejel rukou po Annině rameni. „Mami, tohle je Anna.“

Přestože byla jeho máma ležérně oblečená v černých legínách a tyrkysové sportovní mikině na zip a v pase měla uvázanou zástěru, už z elegantního držení těla se dalo vyčíst, že je zvyklá na bohatství a pohodlí. Ve světlých vlasech v délce po ramena nebyl žádný náznak šedin a na štíhlé, svalnaté postavě se nenacházelo ani kilo navíc. Hrdlo jí zdobil zlatý náhrdelník a v uších se třpytily diamantové cvočky.

Anna se bezděky dotkla přívěsku, který měla pověšený na řetízku kolem krku, a přitáhla si k tělu propínací svetr, celá šťastná, že ji ráno napadlo vzít si nejlepší džíny a svetřík. Ale Gabeova máma jejímu oblečení nevěnovala pozornost. Její světle modré oči zachytily Annin pohled a ze širokého úsměvu vyzařovala vroucnost. „Gabriel mi pověděl o vašem projektu. Víteje.“